

Maar de andere stem, deze der rijpere ervaring van de Gode-wetende:

„Loon voor welke verdienste, o mijn God, is de geur ons der aarde en de geur van de sterkende zee en haar zouten! Prijs van welke arbeid de wassende roos die zoeter groet dan de bemoedigende zonne; winst van welk werk de lavende dronk der bloesems van den lindeboom! Zie, ik geef alle moeite voor de nóg te rijke belooning van een lelie in den avond; en zijn de dagen arm, o mijn God, en de nachten: heb ik den geur niet van mijn eigen zweet die mij verzekert dat ik volbracht heb mijn plicht? Gij hebt mij geleerd, mijn God, dat de onvruchtbaarheid geen geuren zal kennen, maar dat de onschuld is de geurlooze knop die onthuilen zal in 't geweld der heerlijkste reuken. Hij bewijst zijne weelde, hij die geene vergelding vraagt voor zijne daden dan de schamele en edele offerande van een óp-rankenden wazem. Maar nog rijker is hij in zijne armoede deze die geene geuren wil, dan na ze te hebben verdiend bij zijn brein en zijn handen. . . Laat de aarde geuren, God, de zee geuren en de hemelen om de kinderen van Eva; want, o, mijn God, mijn God, ik heb Eva geroken”.

En 't was of Adam omwademd stond van wijdende heiligheid. Eva, gerezen aan hare ellebogen, Eva, wekster der wereld-geuren, brandde hem tegen als rijkste gave van God. Hij wilde haar niet aanraken: hij vreesde te schenden de toover der roken, hij vreesde dat zij-zelf zou worden reeuwsch als het wijfje der dieren. Zij zat, de pijnlijke, als opperste onder de bloemen: haar geur omwalmde den schroom van zijn dankend verlangen. . . .

--- Toen weêr, toen weêr:

„Wee!”

Eva verroerde. Zij had zich geheven geheel; ze was gezonken op de rozige bollen harer knieën, en Adam bemerkte de groenende indieping boven-aan hare kuit. Zij aarzelde, maar ze zonk nu op de vlakheid van hare handen, en hare handen werden rood en krachtig, die haar steunden, en hare

armen werden recht en krachtig als de stam der ratelende populieren. En Adam ontgloeide aan zijne wangen en aan den slag zijner slapen, als hij den inbuigenden kom zag en schale van haren bleeken leest, daar hare leest verdeelen ging alwaar de sterke dijen opbollen en zwaar staan van uitdijende spieren. Lager zonk zij: de wade haakte uit aan haar beenen, en Adam ontwaarde de ontstellende zoelte en zoetheid der huid, waar, hoog boven de dubbele kuit, gaat slingeren de blauwheid van twee aderen. En eene groote bewogenheid zou Adam doordeinen; — als weêr door de hemelen sneed, en sneed als een kouter door de aarde:

„Wee!”

Want Eva was gevallen nu gansch aan de vlakke des bodems. Van nijldige tanden had zij gebeten den bodem, en haar razende hoofd had gerukt aan den rusch. Zij rukte en zij beet; zij maalde en zij at. Maar van de eerste slokken ging zij over de aarde als de gluipende slang, en rolde ten rugge, en drukte weêr de warmte des buiks aan den bodem.

„Wee!”

En Adam bezat de bevroeding van ook dit haar eerste Smaak-ervaren. — Zijn ingewand, doorwroet van kokende wriemeligen, was als den krater geworden waar al de woelende erts en die gloeiend vloeien en borrelen als dikke pap-fonteinen, ontmoeten de kille storting, de kletsende beklatering van sneeuw-lawinen. Zijn buik was de holte van een berg, een gapende geeuw in bazalten ophooping, waar solfer ziedde en 't geklots van rotsen en snijdende metalen. Er was een duw van boven naar onder, als onder de eigene vuist van God. Er was een duw van onderen naar boven als waar 't de weêrspannigheid aan God van vele opstandige schepselen. Zuren schoten ten monde hem, en 't was of ze wilde verpesten de zuivere hemelen. Scheuten doorvliemden zijn zijde, en naar elke schouder schoot hem een priem. Ging hij ter aarde stuiken?: een vampyr zoog aan de holte onder zijn ribben. Wilde